

Léonore Confino

Belgická rybka

(Le Poisson belge)

překlad Petr Christov

VELKÁ PÁN

MALEJ HOLKA

POŘÁDNÁ ZLATÁ RYBKA

Tma. Sípající dech. Šplouchání pod hladinou. Tlukot srdce z mořských hlubin.
Světlo. Zima. Jezírka v bruselské čtvrti Ixelles. Velká pán a Malej holka sedí na lavičce čelem k publiku. Velká pán má na sobě čtverečkovanou šálu a náušnice - "pecky". Pojídá čokoládovou tyčinku. Malej holka, tak deset let, má v uších také takové "pecky". Potýká se s obrovskou aktovkou. Čekají. Jeden druhého si nevšímají. Mrzne.

MALEJ HOLKA: Mám hlad. MÁM HLAD. MÁM HLAD.

VELKÁ PÁN: Tvoji rodiče umřeli?

MALEJ HOLKA: V pátek mívaj vždycky zpoždění.

VELKÁ PÁN: Nečekáš ale, že tady s tebou na ně budu čekat, že ne?

MALEJ HOLKA: Vo nic sem se neprosila.

Pauza.

VELKÁ PÁN: Já taky na někoho čekám.

Pauza.

VELKÁ PÁN: JÁ TAKY NA NĚKOHO ČEKÁM.

MALEJ HOLKA: Nejsem hluchá. Hlavně nečekejte, že s váma budu čekat.

VELKÁ PÁN: To je dobře. Nemám rád, když se kolem mě motaj malý tulačky, co se tvářej, jako že čekají na svoje rodiče.

MALEJ HOLKA: Já si zas dávám bacha na rádoby pány, co vosedávaj lavičky.

VELKÁ PÁN: Který co? Vosedávaj? Mám ti jednu vlepít...? *Dítě se rozesměje, baví se.*

Pauza.

VELKÁ PÁN: U poníků už zavírají.

MALEJ HOLKA: Poníky nesnáším. Mamka z nich měla depku.

VELKÁ PÁN: Rozhodně nemám v úmyslu ti kupovat lístek na projížďku.

MALEJ HOLKA: Každopádně už mají zavřino.

VELKÁ PÁN: To každopádně.

Pauza.

VELKÁ PÁN: Jezírka už jsou temný.

MALEJ HOLKA: Už nepřijdou. To je jasný. Začínám si zoufat. Právě teď se to stane. Když jsem byla menší, tak to byla moje noční můra. A teď se to opravdu děje. Fakt zvláštní.

VELKÁ PÁN: Moje "rande" už taky nepřijde. To je jasný. Holt, smůla. No...

MALEJ HOLKA: Jestli si myslíte, že mě tím dojmete...

VELKÁ PÁN: Pro mě vůbec neexistuješ.

Velká pán si stoupne.

MALEJ HOLKA: Hele, koukni, to je zajímavý, mám úplně modrý konečky prstů.

VELKÁ PÁN: No jo, máš úplně modrý konečky prstů.

MALEJ HOLKA: Škoda, že nemám žádný kelímek, abych nasbírala kapky, co mi tečou z nosu. Aspoň bych měla něco k večeři...

VELKÁ PÁN: Já teď půjdu domů a dám si smaženou rybu. A vanilkový Youpichocs a budu se dívat na televizi.

MALEJ HOLKA: Fakt, jo? Youpichocs? Koukněte. *Zavře oči, zamračí se a pak se najednou celá rozzáří a usměje.* Mám to: vaše zuby. Máte je tak bílé a rovné, že to vypadá, jako by byly umělé.

VELKÁ PÁN: To je v pořádku, jsou umělé.

MALEJ HOLKA: A jo, fakt? No jo... ale vypadaj hodně přirozeně.

VELKÁ PÁN: Nešplhej. Zvu tě k sobě. Ale budeš se muset spokojit s dětskou porcí.

BYT VELKÉ PÁNA

MALEJ HOLKA: Žádný zvonek. Dveře zabarikádované na čtyři zástrčky. Věšák nakřivo. Tři deštníky: zelený, tmavě kaštanový, khaki. Měkký koberec, co pod nohama místy dělá "čufčuf". Na stěně přilepené zrcadlo. Věšáček a na něm dva svazky rezavých klíčů. Obývací. Starej sekretář. Raz, dva, tři, čtyři, pět, hodně rámečků s fotkama zrzavýho kluka, kterej nedělá "cheese". Na zdech tapety, co vypadají jako koberec. Zatažené závěsy. Keramické zajíc s dírou na zádech, asi jako kasička. Taburetka na pokraji nervového zhroucení. Blankytně modrá kuchyně, ze které na vás jde úzkost. Podlaha lepí. Spíží narvaná jídlem: směs sušeného ovoce na chuť, chřestová polívka v prášku, mlíko v prášku, kaše v prášku, sušená treska, sušené meruňky. On má snad něco proti vodě, nebo co. Vůně normální, nic zvláštního. Pokoj s postelí, která zabírá skoro celou místnost. Asi si chtěl udělat baldachýn z kusů látek zavěšených u stropu. Moc se to teda jako nepovedlo. O předsíni se toho moc říct nedá. Ale, ale. Šoupací dveře z matného skla. Koupelna, high-tech: vana s vířivkou, chromované umyvadlo posazené na desce, zvětšovací zrcadlo, elektrický epilátor, tlumené halogenové osvětlení se stmívačem, ohřívací držák na ručníky a dva bílé župany jak z reklamy na prací prášek. Koupelna mých snů...

VELKÁ PÁN: Vystřel odtamtud.

MALEJ HOLKA: Hůůůůů, vy máte krásnou koupelnu.

VELKÁ PÁN: To není koupelna, to je spa. A přišlo mě to dost draho.

MALEJ HOLKA: Člověk má úplně chuť se v ní vykoupat. Připadala by si jako ve vile.

VELKÁ PÁN: Koukej vypadnout.

MALEJ HOLKA: Ale měla bych se aspoň jednou vykoupat.

VELKÁ PÁN: Jednou? Ty mi teď nadiktuješ číslo na tvoje rodiče a oni si tě přijdou za chvíličky vylovit.

MALEJ HOLKA: Když mě opustili, tak se asi nevrátěj.

VELKÁ PÁN: Vlastní děti se neopouštějí.

MALEJ HOLKA: Jste si jistej?

VELKÁ PÁN *znejstí*: Skoro jistej. Snad jen...

MALEJ HOLKA: Snad jen?

VELKÁ PÁN: Snad je... Snad jen, když má někdo ukrutně strašný hlad. Nebo... když se ti do pusy dostane chomáč chlupů. Ale to zjevně není tvůj případ, co?

MALEJ HOLKA: Moje máma říká, že jsem jim zničila život.

VELKÁ PÁN: Ani dítě, který ti zničí život, se neopouští.

MALEJ HOLKA: A dítě svoje rodiče opustit může?

VELKÁ PÁN: To by se dalo pochopit spíš.

MALEJ HOLKA: Dneska večer zůstanu u vás.

VELKÁ PÁN: Dej mi číslo na svoji mámu.

MALEJ HOLKA: Ne-e.

VELKÁ PÁN: Dělej.

MALEJ HOLKA: Ne-e.

VELKÁ PÁN: Tak fajn.

Velká pán sebere Malýmu holce aktovku.

Vyndá z ní tři páry bot, patery kalhotky a tři roláky.

Nehledají tě už, co? Možná na ně nečekáš úplně na tom správném místě.

Školní sešit... Jo Bobek? Ty? Cha! Ty se jmenuješ Jo?! Cha cha!

MALEJ HOLKA: V čem je problém?

VELKÁ PÁN: Ehm. Jo Bobek, U dvou břehů 3. Matka: Jocelyne Bobek. 06 22 45 68 36.

Nehodlám si nechat zničit život. *Vytočí číslo na starém telefonním přístroji ještě s kruhovým číselníkem.*

MALEJ HOLKA: Zavěs to.

VELKÁ PÁN: Ne-e.

MALEJ HOLKA: Simtě, zavěs.

VELKÁ PÁN: Ne-e.

MALEJ HOLKA: Seš stará smradlavá svině.

VELKÁ PÁN: Tak to jo. *Pauza. Záznamník. Zavěsí.* Tak zkusíme taťku Bobka. *Vytáčí nové číslo.*

MALEJ HOLKA: Jestli mě prásknete, řeknu, že jste mě k sobě domů nalákal na Youpichocs a pak jste...

VELKÁ PÁN *zavěsí*: Ty jsi pěkná mrcha, co?

MALEJ HOLKA: Umím se bránit. Dost jsem si toho užila o velké přestávkách.

VELKÁ PÁN: Ušetři mě toho, jo.

MALEJ HOLKA: Ty vůbec nechápeš, jaký peklo jsou velké přestávky.

VELKÁ PÁN: Zkus mi to vysvětlit.

MALEJ HOLKA: Když se jmenuješ Jo, tak velká přestávka, to je něco jako středověk, akorát že na sobě nemáš drátěnou košili nebo brnění, aby tě chránilo. Velká přestávka je taková velká kláda s obrovským hřebíkem: pořád musíš běhat dokola a nesmíš se zastavit, aby tě to nenapíchlo. O velké přestávce to je jako ve válce, akorát že tvůj nepřítel se mění každé den. Velká přestávka je...

VELKÁ PÁN: Stooooop! Stop. Nemám rád monology. Nechám tě tady dneska přespat. Ale zítra vypadneš.

MALEJ HOLKA: Jestli mě odvezete domů a já budu smrdět, tak moji rodiče asi nebudou super spokojený.

VELKÁ PÁN: Jestli tě odvezu domů a oni se dozvědí, že ses úplně nahá koupala v mojí vířivce, tak asi taky nebudou super spokojený.

MALEJ HOLKA: Proč ne?

VELKÁ PÁN: Jen tak.

MALEJ HOLKA: To nechápu.

VELKÁ PÁN: Existují totiž starý chlapi, který dělají malejm dětem strašně ohavný věci.

MALEJ HOLKA: Takový ty tam dole?

VELKÁ PÁN: Přěéééésně tam.

MALEJ HOLKA: Můžete bejt klidnej, to není můj styl.

VELKÁ PÁN: Mám bejt klidnej? Jdu udělat tu večeři.

MALEJ HOLKA: Co budeme mít k jídlu?

Velká pán položí na stůl dvě mísy, do každé vysype pytlík houbové polívky v prášku.

MALEJ HOLKA: Neříkal jste něco o smažený rybě?

VELKÁ PÁN: Rozbil se mi mrazák.

MALEJ HOLKA: Tak to jo. A s těma Youpichocama jste mě taky natáhnul?

VELKÁ PÁN: Jedna krabice by se tady někde měla válet. Někde.

MALEJ HOLKA: Nezájem.

Prohlíží si instantní polévku v misce.

To se jí takhle v prášku?

VELKÁ PÁN: Karafa s vodou.

Zaliješ si podle chuti.

MALEJ HOLKA: Nejí se náhodou houbová polívka teplá?

VELKÁ PÁN: Mikrovlnka je v kuchyni.

MALEJ HOLKA: Mohl byste mi ukázat, jak se to dělá?

VELKÁ PÁN: Nejsem žádná tvoje chůva.

Malej holka nalije vodu na polévku a zamíchá lžičkou. Oba dýchají ve stejném rytmu.

MALEJ HOLKA: Máte myčku?

VELKÁ PÁN: Je momentálně rozbitá. Dej to pak všechno do dřezu a jdi si lehnout.

Připravil jsem ti deku na lavici.

MALEJ HOLKA: Mně se spát nechce. Nemohli bysme si třeba vyprávět příběhy ze života, i se všema detailama?

VELKÁ PÁN: Běž spát.

MALEJ HOLKA: A co ty Youpichocs?!

VELKÁ PÁN: Uvidíme.

MALEJ HOLKA *sama pro sebe*: Suchar.

Úplně oblečená si lehne na lavici.

Velká pán ztlumí světla. Zapne počítač. Malej holka vstane.

MALEJ HOLKA: Nejde mi spát. Mám noční můry. Tak nějak zjišťuju, to vůbec není snadný být sirotek.

VELKÁ PÁN: Ty nejsi sirotek. Tvoji rodiče o tobě jenom nic nevědí. Mzdej spát.

MALEJ HOLKA: Musím naíjt jistotu.

VELKÁ PÁN: Já tady rozhodně nejsem proto, abych tě v něčem ujišťoval.

MALEJ HOLKA: Zapomněla jsem si dejchátko.

VELKÁ PÁN: To není můj problém.

MALEJ HOLKA: Ta deka nějak divně chutná.

VELKÁ PÁN: Taky není k jídlu.

MALEJ HOLKA: Nemám s sebou žádnýho plyšáka. Potřebuju se k něčemu tulit.

VELKÁ PÁN: Nebýt mě, tak tě už dávno sežrali pankáči s psama. Tak nezlob a ber to trochu s nadhledem.

MALEJ HOLKA: Jste zasraně necitelnej.

Pauza.

Co to děláte?

VELKÁ PÁN: Serfuju. Chatuju. Jdi si lehnout.

MALEJ HOLKA: Nemám kartáček na zuby.

MALEJ HOLKA: Dětský přísahy nic neznamenaj. Musíš mi dát jasný pravidla: “tohle ne ne tak tohle ani náhodou tohle taky ne hele žádný výmluvy na tohle teda zapomeň” a musíš vydržet, když budu třeba křičet “přisahám, na mou duši, slibuju na psí uši, na mě se můžeš spolehnout”. Protože když dítěti ustoupíš jednou, tak finito, hotovo konec, chápeš? Pěkně si to pak všechno vyžereš.

VELKÁ PÁN: Zavři klapačku a jdi spát!

MALEJ HOLKA: Ne.

VELKÁ PÁN: Koukej jít spát, nebo ti natáhnu jednu lopatou.

MALEJ HOLKA: OK.

VELKÁ PÁN: Dobrou noc.

MALEJ HOLKA: Dobrou noc.

Jde si lehnout. On si vezme do ruky adresář. Zvedne sluchátko starého telefonu. Vytočí číslo. Pak ještě jedno.

VELKÁ PÁN *zavěsí*: Záznamník.

—————
Ráno.

Malej holka má rozčuchané vlasy, vstává.

MALEJ HOLKA: Máš lupínky?

VELKÁ PÁN: Ne.

MALEJ HOLKA: Máš Nesquik?

VELKÁ PÁN: Ne.

MALEJ HOLKA: Máš dvě eura, abych si mohlá jít koupit pain au chocolat?

VELKÁ PÁN: Koukej si zabalit věci a jedeme.

MALEJ HOLKA: Ne.

VELKÁ PÁN: Jedeme za tvýma rodičema. Asi se jim rozbil telefon. Tak tam vyrazíme rovnou.

MALEJ HOLKA: Ne.

VELKÁ PÁN: Zavolám na sociálku. Musíš se vrátit.

MALEJ HOLKA: Musím se předtím vykoupat. Jestli se vrátím domů takhle zpocená, tak si budou myslet, že jsem byla zneužívaná.

VELKÁ PÁN: O tom jsme se bavili už včera. Nemám tyhle řeči rád. A nehodlám ten rozhovor opakovat podruhé.

MALEJ HOLKA: Nech mě se vykoupat v tý tvójí krásný vaně. Doma takovou vanu nemáme. Pak půjdeme, kam budeš chtít, kdy budeš chtít, jak budeš chtít.

VELKÁ PÁN: Půjdeš a nebudeš odmílovat?

MALEJ HOLKA: Tak já nevím, jak ti to mám ještě říct: přísahám.

VELKÁ PÁN: Zase si hraješ s vodotryskem?

MALEJ HOLKA: Na mou duši.

Vejde do koupelny a zavře Velké pánovi oboje dvoje dveře před nosem. Za matným sklem rozeznáváme její siluetu.

VELKÁ PÁN: Nemusíš se zamykat, já dovnitř nepůjdu.

MALEJ HOLKA: OK. Zamkne se.

VELKÁ PÁN: Co to...

Začne napouštět obrovskou vanu v obrovské koupelně.

VELKÁ PÁN *přes dveře*: Zkus trochu šetřit vodou, prosím. Ve svém věku bys to v dnešní době mohla chápat, ne?

MALEJ HOLKA: Co?

VELKÁ PÁN: Opatrně s vodou, prosím.

MALEJ HOLKA: Jasně.

VELKÁ PÁN: Na umytí stačí napustit jen trochu vody po dně.

MALEJ HOLKA: Co?

VELKÁ PÁN: Zastav pak vodu, aby nepřetekla přes okraj.

MALEJ HOLKA: Co?

VELKÁ PÁN: Ať ti to, sakra, nepřeteče!

MALEJ HOLKA: Neslyším tě. Nemám čas se ti věnovat. Je tady. Wow! Velrybě vylezla z břicha chobotnice a chytila mě svýma chapadlami. Ani hnout. Koulí na mě svýma obrovskýmá očima. Má kapsu plnou inkoustu. Klid. Přestaň se klepat. Vždyť vidím, že se mi snažíš tím svým čumákem něco říct. Já se tě nebojím, tak se mě nemusíš bát ani ty... ona mě, uá, ona mě těma chapadlami! Áááááááá! *Ponoří se do vany.*

VELKÁ PÁN: Haló?

MALEJ HOLKA: ...

VELKÁ PÁN: Jo?

MALEJ HOLKA: ...

VELKÁ PÁN: Jo?!

MALEJ HOLKA: ...

VELKÁ PÁN: Otevři. Řekni něco... Myslíš si, že je to vtipný?

MALEJ HOLKA: ...

VELKÁ PÁN: Tak sakra, Jo! Jo!

Bublání.

On násilím otevře dveře, vytáhne jí hlavu z vody, zacloumá s ní sem a tam a dá jí pohavek. Ona se spokojeně rozesměje. On jí podá ručník a zabalí ji do něj.

VELKÁ PÁN: Zlobíš.

MALEJ HOLKA: Viděla jsem ji.

VELKÁ PÁN: Cos viděla?

MALEJ HOLKA: Chobotnici.

VELKÁ PÁN: Aha.

MALEJ HOLKA: Objala mě všema osmi chapadlami. Plavali jsme až na dno moře. Bylo to fajn. Když jsem se chtěla vrátit, tak si mě k sobě přitáhla a nechtěla mě pustit.

VELKÁ PÁN: Tak pěkně vylez z té vany a nalejeme tam Domestos. Dáme tam celou láhev a ono se to všechno rozpustí.

MALEJ HOLKA: Tu chobotnici necháš na pokoji. Na chobotnice se Domestos neleje, co to máš za nápady? Já po tobě jenom chci, abys mě nenutil, abych se vrátila domů. Nech si mě.

MALEJ HOLKA vyplivává vodu a hleny.

VELKÁ PÁN: Dobrá, ale jenom na víkend.

K divákům: Nebudu aspoň vypadat jako pedofil, když jí pomůžu s domácími úkoly.

K dítěti: Nemáš náhodou na pondělí napsat nějakou slohovku? Nebo si zopakovat třeba dějepis?

MALEJ HOLKA: Máme vyřešit asi pět rovnic.

VELKÁ PÁN: No, proč ne.

NÁDECH

VELKÁ PÁN *se potí*: Hlavně se nerozčilovat. Stačí si v klidu přečíst zadání, slovo od slova. To, že jsi malá holka, neznamena, že to nezvládneš. Jasný?

MALEJ HOLKA: Jasný.

VELKÁ PÁN: Tak čteme znova.

MALEJ HOLKA: Jedna guma a dvě propisky stojí dohromady 2 eura a 35 centů.

Dvě gummy a tři propisky stojí dohromady 3 eura a 70 centů.

Jaká je cena jedné gummy?

Zvídavé ticho.

VELKÁ PÁN: Přeslabikuj ještě jednou první větu.

MALEJ HOLKA: Jed-na gu-ma a dvě pro-pis-ky sto-jí do-hro-ma-dy 2 eu-ra a 35 cen-tů.

VELKÁ PÁN: Co z toho můžeme logicky odvodit?

MALEJ HOLKA: Musím něco odvodit? Mně jsou nějaký gummy šumák.

VELKÁ PÁN: Hlavně klid. Jak teda. Je něco, co tě zajímá?

MALEJ HOLKA: V životě? Jako obecně?

VELKÁ PÁN: Třeba.

MALEJ HOLKA: Hmm... postižený lidi, tasemnice, kudlanky nábožný, ženy bez končetin, chobotnice, ryby...

VELKÁ PÁN: Fajn, fajn.

Přemýšlí.

Tak. V rybárně mají...

MALEJ HOLKA: Říkala jsem ryby, ne mrtvý ryby.

VELKÁ PÁN *zhluboka se nadechne*: OK. Piš. *Diktuje*:

Na tržišti na dně mořském se platí ve škeblích.

Pan krakatice si koupil kilo mušlí a tři kila planktonu za 2 škeble 35...

Slečna kreveta si koupila dvě kila mušlí a tři kila planktonu za 3 škeble 70.

Jaká je cena kila planktonu vyjádřená ve škeblích?

MALEJ HOLKA: Mazec!

VELKÁ PÁN: Takže?

Záducha.

VELKÁ PÁN: Myslím, že mají v zadání chybu. Zeptám se jedné známé na internetu, která dělá do letectví.

MALEJ HOLKA: FistFiona?

VELKÁ PÁN: Nó! Jacto že znáš FistFionu? To je. To ti nevěřím. Já. Zakazuju ti. A vůbec, to je můj soukromej život. To je moje soukromí. Tak dobře, pojd' za mnou, napíšeme jí. Stát! Nepřibližuj se k monitoru...zavřu tady pár... nedovolil jsem ti prohlížet si moje fotky!

MALEJ HOLKA: Můžu to napsat?

VELKÁ PÁN: Co napsat?

MALEJ HOLKA: Ten text?

VELKÁ PÁN: Ano.

MALEJ HOLKA: Dobrý den, FistFiono.

Počítač udělá cink.

Odpověděla!

VELKÁ PÁN: Zeptej se jí.

MALEJ HOLKA *všechno píše na klávesnici*: Milá FistFiono... (*píše a přitom si to pro sebe předříkává*) na tržišti na... se platí v mušlích... slečna kreveta... kilo... kolik stojí kilo planktonu?

Pauza.

Cink!

MALEJ HOLKA: Píše “moc nechápu, jaký to má podtext”.

VELKÁ PÁN: No bodejť. Šoupni se.

Píše na počítači.

Žádný podtext v tom není. Potřebuju opravdu vyřešit matematickou úlohu pro svoji...
kmotřenku... a vůbec to nerozumím.

MALEJ HOLKA: Kmotřenka?

VELKÁ PÁN: Bude to tak jednodušší.

Cink! Píše: Košík A rovná se dvě kila mušlí a tři kila planktonu za 3 škeble 70. Košík B rovná se kilo mušlí a dvě kila planktonu za 2 škeble 35. Když si koupíš dva košíky B, dostaneš dvě kila mušlí a čtyři kila planktonu a zaplatíš dvakrát 2 škeble 35, což dělá 4 škeble 70. Rozdíl mezi dvěma košíky B a jedním košíkem A dělá přesně jedno kilo planktonu, který stojí 4 škeble 70 mínus 3 škeble 70, což dělá přesně jednu škebli. 1 ŠKEBLE. Jedna! Dokonalý!

Pochopilas to?

MALEJ HOLKA *se vzteká*: Takže všechny ty kecy jenom proto, aby nám vyšla jenom jednička? To jsem fakt musela naťukat všechny ty kila mušlí a jánevímčeho, abych došla k jedný jediný škebli?!

VELKÁ PÁN *sám pro sebe*: Jak vytržžené z mého života. *K Malýmu holce*: Chápeš ten postup?

MALEJ HOLKA: Na to kašlu, mám výsledek, ne?

VELKÁ PÁN: Nebudeš mít vždycky po ruce FistFionu, maličká.

MALEJ HOLKA: Když nebude FistFiona, bude někdo jinej. Internet je věčnej.

VELKÁ PÁN: Všechno, o čem jsem si jako dítě myslel, že je věčný, nakonec zmizelo.

MALEJ HOLKA: Tak mi to zkus vysvětlit, jestli ti to pomůže.

VELKÁ PÁN: No né, dítě, který se chce něco novýho dozvědět.

MALEJ HOLKA: Ano.

VELKÁ PÁN: Ale je deset hodin. Musím si zajít do trafiky.

Ona se usměje.

VELKÁ PÁN *předtím než odejde*: Zítra večer tady budeš sama. Mám už dlouho domluvený jedno “rande”. Nevadí?

MALEJ HOLKA: Gladiatex?

VELKÁ PÁN: Takže ty se mi furt budeš hrabat v počítači? Neprospívá ti to. Hleď si svýho. Chceš snad skončit jako já?

MALEJ HOLKA: Ne, díky, nemám zájem.

VELKÁ PÁN: Radši se běž dívat na animáky pro děti.

Hodí jí dálkový ovladač a odchází do kuchyně, slyšíme, jak tam něco přišroubovává.

Odejde.

Malej holka se zhluboka nadechne, dá si ruce v bok. Silně ji něco zabolí.

NÁDECH

Velká pán se vrací, mračí se, v ruce má kytku, nějaké bruselské noviny a velkou igelitku.

Malej holka se mu postaví do cesty.

MALEJ HOLKA: Tys vypnul vodu.

VELKÁ PÁN: Samozřejmě.

MALEJ HOLKA: Už to nikdy nedělej.

VELKÁ PÁN: Dávám na tebe pozor.

MALEJ HOLKA: Nezájem.

Pauza.

VELKÁ PÁN *to vydýchá*: Koupil jsem ti nějaký oblečení. Stavil jsem se v TipTopMarché.

MALEJ HOLKA: TipTopMarché je strašnej.

VELKÁ PÁN: Vůbec není strašnej. Já si to teda nemyslím. Každopádně máš na výběr buďto tohle a nebo ti půjčím nějaký svoje oblečení. Být nezaměstnaný není jenom slovo.

Být nezaměstnaný je něco jako velká přestávka, jenom třeba kdybys...

MALEJ HOLKA: V pohodě. Tak ukaž.

VELKÁ PÁN: Jak se říká?

MALEJ HOLKA: Prosím.

VELKÁ PÁN: Zdálo se mi, že tenhle rolák z 30% vlny ti bude slušet.

MALEJ HOLKA: Hm, dík.

VELKÁ PÁN: Tyhle šaty s potiskem prodávali v balení po třech barvách.

MALEJ HOLKA: Super.

VELKÁ PÁN: Nelíbí se ti.

MALEJ HOLKA: Ale jo, líbí. Jenom nějak nechápu, proč jsi mi nakoupil plnou tašku hadrů, když mě chceš po víkendu vrátit domů.

Pauza.

VELKÁ PÁN: Tvoje příjmení je opravdu Bobek?

MALEJ HOLKA: Jo, proč?

VELKÁ PÁN: To je jedno. A seš si tím jistá? Není to něco jinýho, třeba něco jako Verbeeck, Lefèbvre nebo já nevím třeba Fletcher? Cauvin? Razinsky? Prostě něco jinýho než Bobek?

MALEJ HOLKA: Ne. Jmenuju se Jo Bobek.

VELKÁ PÁN: Tak to je blbý. Nechceš si změnit jméno?

MALEJ HOLKA: Už jsem si zvykla.

VELKÁ PÁN: Jasně, vlastně jo. Fajn. Ale tvoje matka se nejmenuje Jocelyne, že ne?

MALEJ HOLKA: Jmenuje, moje máma se jmenuje Jocelyne.

VELKÁ PÁN: Nejmenuje se třeba Paula nebo Françoise?

MALEJ HOLKA: Ne ne, je Jocelyne, Jocelyne Bobek, proč?

VELKÁ PÁN: Jen tak. A co otec?

MALEJ HOLKA: Joseph.

VELKÁ PÁN: Ne. Tvůj otec se nejmenuje Joseph. Jmenuje se Boris nebo Jean-Pierre.

MALEJ HOLKA: Můj táta je Joseph. Joseph Cloquet.

VELKÁ PÁN: Tak to zkusíme jinak. Bobek se píše B-o-b-e-q-u-e?

MALEJ HOLKA: Ne, Bobek jako bobek, říkala vždycky moje máma.

VELKÁ PÁN: Tak to je potom jasný.

MALEJ HOLKA: Přesně, Jo Bobek.

VELKÁ PÁN: Tak je to pravda. Tvoji rodiče jsou mrtví, píšou to v novinách. Nehoda.

Pauza.

MALEJ HOLKA: Fakt to píšou?

VELKÁ PÁN: Fakt to píšou.

MALEJ HOLKA: Tak to je pravda. Jsou mrtví. Stává se ze mě sirotek. A děje se to právě teď. Honilo se mi to hlavou v těch nejhorších nočních můrách. Ale ve skutečnosti... Je to zvláštní. Fakt zvláštní. Jako jo, prostě zvláštní...

Vypukne v pláč. Velká pán okamžitě zamíří do kuchyně, odkud jí přinese Youpichocs. Ona je odhodí stranou a vrhne se mu do náruče.

Postupně si předají štafetu: Velká pán začne usedavě plakat, zatímco dítě se zklidní a obezřetně se snaží uvolnit z jeho objetí.

VELKÁ PÁN *pláče*: Promiň mi to. To hned přejde. Co můžu udělat?

MALEJ HOLKA: Nic...

VELKÁ PÁN *jeho pláč zesílí*: Promiň mi to, nevím, co mě to popadlo.

MALEJ HOLKA: Ne ne, se tím netrap.

VELKÁ PÁN: Ty za to nemůžeš... Vrátily se mi nějaký věci.

MALEJ HOLKA: Pusť to z hlavy.

VELKÁ PÁN: Ty jsi v pohodě?

MALEJ HOLKA: Jo.

VELKÁ PÁN: Myslíš, že si mám koupit nějakou knížku, ve který se nějakým hodně výchovným způsobem píše o smutku u dětí?

MALEJ HOLKA: Áááá, bože, to ne.

Ale bylo by dobrý, kdyby ses vsmrkal, protože ti teče z nosu a kape mi to na nohy...

VELKÁ PÁN: Promiň, promiň

MALEJ HOLKA: To je dobrý. Jsem unavená. Půjdu spát.

NÁDECH

—————

Velká pán sedí vedle její postele. Ona se probere. On jí podá sklenici vody, ona ji naráz vypije.

MALEJ HOLKA: Ještě.

Odběhne dolít vodu do karafy, ona ji pak celou vypije.

VELKÁ PÁN: Prospala jsi dva dny a dvě noci. Jak ti je?

MALEJ HOLKA: Super.

VELKÁ PÁN: Pamatuješ si, co se stalo předtím, než jsi usnula?

MALEJ HOLKA: Jo. Vždyť říkám, že je to v pohodě. Nějak to zvládnou.

VELKÁ PÁN: Na pár hodin jsem si odskočil. Využil jsem toho, však víš... Koupil jsem v knihkupectví u Laffonta "Dítě versus smrt, aneb aby smutek rozkvetl". Má to hezkou obálku. Prodavačka říkala, že je to "velice výchovné".

MALEJ HOLKA: ...

VELKÁ PÁN: Má to obrázky, kytky a ovoce... který rozkvetou, žijou, zvadnou a uhnijou, stane se z nich hnojivo, aby zase...

MALEJ HOLKA: Máš něco na obličejí.

VELKÁ PÁN: To nic není. To je jenom internet.

MALEJ HOLKA: Máš nějaký problémy?

VELKÁ PÁN: Ne, ne. Všechno v pohodě. Prostě internet.

MALEJ HOLKA: Někdo tě zmlátil? Gladiatex?

VELKÁ PÁN: Nech to být.

MALEJ HOLKA: Nelíbí se mi, že tě někdo mlátí.

VELKÁ PÁN: Měl jsem to napsaný ve svém profilu. On zase ve svém. Gladiatex se choval přesně podle toho, co bylo v našich profilech.

On dostal, co mu scházelo, a já dostal, co zase chybělo mně.

A nevidíme se dřív, dokud to zase nepřijde.

MALEJ HOLKA: Tak proč vypadáš tak smutně, když se ti to tak líbilo?

VELKÁ PÁN: Nejsem si úplně jistý, jestli by ti zrovna prospělo, kdybys viděla, jak se Velký pánovi líbí, když ho někdo mlátí. Hlavně když si teď sama procházíš těžkým obdobím. Tak dělám, že jsem smutný.

MALEJ HOLKA: To na mě neplatí.

VELKÁ PÁN *se usměje*: Platí.

MALEJ HOLKA: Když ti to bude chybět, tak mi to řekneš a já tě přetáhnu lopatou.

VELKÁ PÁN: Ty nemáš profil, Jo.

Tu knížku, co jsem ti přinesl, si nevezmeš?

MALEJ HOLKA: To radši zhebnu. Mám v pokojíčku plnou knihovnu takovejch knížek: "Jak socializovat jedináčka", "Jak zbavit dítě hříchu zrození", "Orálně-anální stádium - nejlepší dárek na světě", a pak mi matka, ó, kéž ji soucit spasí, objednala "Šrámy dospívání" k narož...

VELKÁ PÁN: Jo?

MALEJ HOLKA: No?

VELKÁ PÁN: Můžeš ještě jednou zvednout ruce, jak jsi to právě teď udělala?

MALEJ HOLKA: Proč?

VELKÁ PÁN: Prostě ještě jednou. Pěkně nahoru. I s tričkem.

MALEJ HOLKA: On je snad postiženej.

VELKÁ PÁN: Zvedni je.

MALEJ HOLKA: Ne.

VELKÁ PÁN: Jestli mě neposlechneš, udělám to sám.

MALEJ HOLKA: Ha! Já věděla, že seš úchyl.

Velká pán se vrhne na vyděšenou Jo a vyhrne jí tričko kousek nad pupík.

MALEJ HOLKA: Pusť měěěě! Nesahej na měěěě!

Na obou bocích má na těle čtyři pravidelné rovnoběžné rýhy. On vyděšeně couvne.

VELKÁ PÁN: Co to je... tohle?!

MALEJ HOLKA: To je moje.

VELKÁ PÁN: Kdo ti to udělal?

MALEJ HOLKA: Nikdo. Příroda.

VELKÁ PÁN *se nadechne*: Tak dobře. Posbírej si svoje věci. Hodím tě na policii. Tohle je už moc i na mě. Neumím si poradit s dítětem. A už vůbec si neumím poradit s traumatizovaným zmrzačeným sirotkem.

MALEJ HOLKA: Co to mele? Já nejsem magor jako ty! To jsou prostě žábry.

VELKÁ PÁN: Co že to je?

MALEJ HOLKA: Žábry. Jako mají ryby. Ryby mají žábry.

VELKÁ PÁN *si tře rukama tvář*: Prober se.

MALEJ HOLKA *technicky*: Moje žábry jsou hodně choulostivé. Dusím se. Od narození se dusím. Svůj první astmatický záchvat jsem prodělala, když jsem vylezla z matčina břicha a druhý hned, jakmile jsem viděla otcovu hlavu. Díky těm žábrám můžu dýchat pod vodou: vdechuju kyslík obsažený v H₂O a vylučuju vodu.

VELKÁ PÁN: A já se zase umím postříkat benzínem, zapálit a vůbec se při tom nepopálím. Mám kůži impregnovanou proti ohni.

MALEJ HOLKA: Fakt jo?

VELKÁ PÁN: Tsssssss!

Jde si pro jódovou tinkturu a vatou.

MALEJ HOLKA: Ty mi nevěříš?

Pro tebe je to jenom sen, ale pro mě ne. A nevysmívej se mým snům. Jestli se chceš smát snům čistýho malýho dítěte, tak to asi budeš fakt dost zahořklej starej vocas.

VELKÁ PÁN: To jako tobě? Tomuhle čistýmu malýmu dítěti? Cha!

Ukaž, já ti to ošetřím. *Potře jí šrámy jódovou tinkturou.*

Je to hodně hluboký.

MALEJ HOLKA: Tobě to nedochází. Je to zbytečný. Nejsem pořezaná. Copak jsi hluchej?

VELKÁ PÁN: A ty seš zase cvok, chápeš to?

MALEJ HOLKA: Nejsem cvok. Ale nějakěj vysušeněj buzík, co se cpe instantní houbovkou v prášku, mě nebude poučovat o životě. Narodila jsem se jako ryba.

Zklamal jsi mě. Myslela jsem si, že nebudeš stejnej jako ostatní. Každěj den o mě ve škole říkaj, že jsem jejich noční můra. Nejsem průměr. Nejsem holčička. Mám jiný sny než ostatní. Ale nejsem cvok a vím, že ty rýhy na mým bříše nejsou žádný jizvy.

VELKÁ PÁN: Mít bujnou představivost je fajn. Proti tomu nic nemám. O tom žádná.

Všechny děti mají živou představivost. Je ale potřeba umět rozlišovat mezi... koněm a jednorožcem, chápeš?

Jo! Podívej se na mě. Já si s tebou už nevím rady. Propadáme se oba čím dál tím víc do bažiny.

Píší o tobě v novinách: "Kam zmizela malá Bobková? Její tetičky a strýčkové hynou netrpělivostí. Dítě zřejmě využilo příležitosti skonu svých rodičů k útěku. Její kamarádi ji popisují jako nepříliš přející dívku, hodně kritickou, stranicí se her o přestávce, která nejraději ze všeho napodobuje mentálně hendikepované jedince při záchvatu."

MALEJ HOLKA: Kecy. Já žádný hendikepovaný nenapodobuju. Já se chovám jako ryba, když ji někdo vytáhne z vody. Prostě tak...

VELKÁ PÁN: Stop! Nech mě to dokončit: "Někteří dokonce naznačili, že nehodu svých rodičů mohla dívka zapříčinit sama. Zdá se, že zmizení kamarádky doopravdy zasáhlo pouze malou Mandy."

MALEJ HOLKA: Mandy? To bys mě překvapil, že zrovna ji to zasáhlo. Dlužím jí třináct euro šedesát.

VELKÁ PÁN: Co ty jsi, proboha, za dítě?

MALEJ HOLKA: Já sem svý rodiče nezabila. Předávkovali se sami.

VELKÁ PÁN: Ale nějak moc jsi nebrečela, co?

MALEJ HOLKA: To je úplně zbytečný plejtvání slanou vodou.

VELKÁ PÁN: Mně to ale klidně můžeš říct, jestli jsi je...

MALEJ HOLKA: Já svý rodiče nezabila!

VELKÁ PÁN: Tak aspoň přiznej, žes moc dlouho nebrečela.

MALEJ HOLKA: Člověk přece nemusí řvát jak tur. Nebo snad jo?

VELKÁ PÁN: Tvoji rodiče byli násilníci?

Pauza.

MALEJ HOLKA: Jo. Psychoanalytici.

VELKÁ PÁN: Oba dva?

MALEJ HOLKA: Jo. Ukecaný psychoanalytici. S mentálně nemocnou pusou. Furt jen samý křičení, křičení a křičen.

- Můj táta: Ty mě neposloucháš.
- Moje máma: Ty mě neposloucháš.
- Můj táta: Jenom opakuješ všechno, co řeknu.
- Moje máma: Já že opakuju? Já jsem konstruktivní!
- Můj táta: Kdo ti dovolil používat slovo konstruktivní?
- Moje máma: Konstruktivní, konstruktivní, konstruktivní.
- Můj táta: Ne tak nahlas! Dítě!
- Moje máma: Nemluv o ní jako o "dítěti". Není to žádněj polo-člověk. To dítě má jméno. Jo.
- Můj táta: Nikdy jsem na to jméno neměl přistoupit.
- Moje máma: Na jaký jméno? Jen mluv!
- Můj táta: Jméno, kvůli kterému se dostala až na samý dno.
- Moje máma: Vůbec nechápu, o čem to mluvíš.
- Můj táta: Prostě jsi to vytěsnila, Jocelyne.

- Moje máma: Co že jsem vytěsnila, Josephe?
- Můj táta: Když se ptáš, tak to znamená, žes to vytěsnila.
- Moje máma: Kafko, opusť tento pár!
- Můj táta: Já to vzdávám.
- Moje máma: Ty to vždycky vzdáš.
- Můj táta: ZOPAKUJ TO?!
- Moje máma: Ne tak nahlas. Dítě. Teda... Jo.
- Můj táta: Já že něco vzdávám? Vykašlal jsem se snad na tebe, když jsi měla deprese? Nechal jsem tě? Tak řekni, jestli jsem to vzdal a vykašlal se na tebe!
- Moje máma: Ne a to taky jediné vysvětluje, proč ta moje deprese trvala tak dlouho.
- Můj táta: Tak se na sebe podívej!
- Moje máma: Ne tak nahlas! Jsme si kurva něco slíbili, ne!
- Můj táta: Slyšíš, jak křičíš? Jsi hluchá vůči svému hlasu.
- Moje máma: Ty vlastně vůbec nemluvíš se mnou. Ty si vyřizuješ účty se svojí matkou, která radši nedržela smutek za dítě, který by potratila dřív, než ho počala. Koukej, jak si saháš na břicho.
- Můj táta: Drž hubu, sakra, já žádný problém s potratama svojí matky nemám!
- Moje máma: Tak si polož otázku, proč máš celý život pocit, že seš tak nějak navíc.
- Můj táta: Já nemám pocit, že jsem navíc!
- Moje máma: Náhražko!
- Můj táta: Děvko!
- Moje máma: Tak si polož otázku, kde se bere ta tvoje nenávisť k tomu, jak tě nikdo nechápe, debile.
- Můj táta: Že mě nikdo nechápe, ty seš ale kráva.
- Moje máma: Nedělej ze sebe většího pitomce, než jsi. Tvoji rodiče by byli v šoku.
- Můj táta: A vědí tvoji rodiče, žes vykouřila toho Vietnamce, abys získala diplom?
- Moje máma: Uvědomuješ si, že malá slyší, jak shazuješ moji kariéru? Myslíš, že s tím bude moct konstruktivně vyrůstat?
- Můj táta: Kdo ti dovolil používat slovo konstruktivně? Nebylas to ty, čubko vypasená, kdo tady mluvil o tom, jak je konstruktivní? Nebylas to náhodou ty?
- Moje máma: Točíme se v kruhu. Měl bys okamžitě zklapnout a DRŽET HUBU.
- Můj táta: Ty nejsi Bůh, Jocelyne. Ty nemáš co rozdávat pořadový lístky na to, kdo bude nebo nebude mluvit.
- Moje máma: Praskne mi z toho hlava. Praskne mi z toho hlava.
- Jen se vymlouváš na svoji fragilitu. Já jsem rozhodně ještě neskončil.

VELKÁ PÁN: Abych byl upřímněj, tak smrdíš rybinou.

MALEJ HOLKA s *velkým potěšením*: Opravdu?

Zazvoní telefon.

Znepokojeně se na sebe podívají.

VELKÁ PÁN: To není normální. Na pevnou linku mi nikdo nevolá.

MALEJ HOLKA: Ty nemáš mobil?

VELKÁ PÁN: Ale jo. Jenom je vybitej. Od listopadu.

MALEJ HOLKA: Aha. Takže to nezvedneš?

VELKÁ PÁN: Co když to je policie? Volal jsem z tohohle čísla tvým rodičům. Určitě mají moje číslo.

MALEJ HOLKA: Tak jim řekni... že jsi byl pacient, co se chtěl zasebevraždit.

VELKÁ PÁN: Super. *Nadechne se a zvedne sluchátko*: Ano? ...Přesně tak... samozřejmě... můžu vědět, s kým mluvím? ...

MALEJ HOLKA: Kdo to je?

VELKÁ PÁN: Ne, děkuju, ale nemám zájem. Ano, ano, pojištění domácnosti mám... Ne, nepotřebuju... třípokojevý byt...

MALEJ HOLKA: Dej to sem, moji rodiče na to mají dokonalou metodu.

VELKÁ PÁN: Já to zvládnu. *Do telefonu*: Kde jste vzali moje číslo?... Ne, nemám zájem, pane... No, dům je někdy ze sedmdesátých let... na plyn...

MALEJ HOLKA: Jde ti to jak mamutovi. Dej mi to, ti říkám.

VELKÁ PÁN *šeptá*: Když si tak věříš. *Do telefonu*: Milý pane, já vám předám svoji... dceru: ona vám bude umět odpovědět lépe než já.

Malej holka vezme do ruky sluchátko a bezostyšně začne napodobovat mentálně postiženého při záchvatu. Velká pán ji sleduje s vytřeštěnýma očima.

MALEJ HOLKA: Raló? Rawaló? Ralowaló? Gniau? Gah. Gnigaj. Rčijaan... GAH!

GNIGAJALÓÓÓÓ... HALÓ? GAH?

TELEFON: Tút. Tút. Tút.

MALEJ HOLKA: Vyřešeno. Moji rodiče to takhle dělají vždycky. Ty týpci tě ničeji svýma formulářema. Retardovaný lidi ale nikdo nedává.

VELKÁ PÁN: Připomeň mi jen, co že dělají tvoji rodiče?

MALEJ HOLKA: Psychologové.

VELKÁ PÁN: Jasně.

NÁDECH

Brzké ráno. Velká pán vstává: z koupelny se ozývají zvuky. Otevře dveře.

Malej holka se naklání nad umyvadlem, napouští ho svými slzami, z očí jí tryskají proudy, jako když pláčou postavičky manga.

MALEJ HOLKA přerušuje ji vlastní pláč: Nevím, co to se mnou je. Nemůžu, nemůžu to, nemůžu to zastavit.

VELKÁ PÁN: Bylo na čase.

MALEJ HOLKA: Když... oni mi chyběj. Chybí mi maminka. Já... já vím, co se stalo. Moji rodiče... nepotkali jsme se po škole. Protože já jsem se rozhodla, že... že tam nebudu. Chtěla jsem, aby mě trochu hledali. A oni... oni hned skočili do auta a jezdili po Bruselu sem a tam, po křižovatkách, po parkovištích, všude se koukali, po střechách, v zapadlejších uličkách, na autobusových zastávkách, úplně všude se koukali, jenom ne... jenom ne na cestu. A protože mě nenašli, tak se určitě pohádali. To nemohlo dopadnout jinak. Pohádali se, když koukali všude možně, jenom ne na cestu a jejich auto polámalo strom a ten strom jim polámal vazy a zničil celej můj život budoucí ženy, která má všechno před sebou.

VELKÁ PÁN: Vybřeč se. Breč.

Vodotrysky slzí z děckých očí se ještě znásobí.

VELKÁ PÁN: Já jsem si tuhle knížku přečetl.

MALEJ HOLKA: Bože! Zahod' do!

VELKÁ PÁN: Jasně, nic neříkám, je to něco trochu ve stylu "smutek je super". Ale jedna věc by se ti tam mohla líbit. Popisuje se tam jeden rituál z Japonska. Pro ty, kteří přijdou o někoho blízkého. Ne jen tak o někoho, ne, o mrtvého, kvůli kterému brečíš jako otevřenej vodovodní kohoutek celé týdny. Truchlíci musí nachytat svoje slzy do sklenice. Den po dni se sklenice plní slanou vodou. Když je plná, musíš chytit mořskou rybu a hodit ji do té sklenice se slzama. S tou rybou pak žiješ sedm dní a sedm nocí. Po sedmi dnech a sedmi nocích musí truchlíci rybu ze sklenice vylovit, klepnout, uvařit a sníst. Když tělo rybu stráví, lze předpokládat, že smutek je stráven.

Malému holce pořád tečou slzy.

VELKÁ PÁN: Mám ti dojít pro nějakou vázu?

MALEJ HOLKA: Je to všechno na hovno.

On zmizí v kuchyni, vrátí se s kulatou skleněnou nádobou a podá ji holce. Z očí jí stále proudí voda.

Za dvacet vteřin nádoba přeteče.

MALEJ HOLKA: Na, je to plný.

VELKÁ PÁN: Je mi to trochu trapné s ohledem na tu japonskou tradici. Naplnila jsi to moc rychle. Obvykle to má trvat několik dní...

MALEJ HOLKA: Můžu... můžu naplnit ještě pár dalších.

VELKÁ PÁN: Ne, ne, to je v pořádku, žádnou jinou nemám. A rozhodně nemám zapotřebí, aby se mi kvůli tobě zvlínilo lino. Radši běž, prosímtě, třeba nad vanu.

MALEJ HOLKA: OK.

A naplní vanu slzami.

MALEJ HOLKA: Hotovo. Je mi líp. Můžu se vykoupat?

VELKÁ PÁN: Ve svých slzách?

MALEJ HOLKA: To je stejný jako v mořský vodě. Udělá mi to dobře.

VELKÁ PÁN: Slib mi ale, že nebudeš potápět hlavu pod vodu!

MALEJ HOLKA: Vždyť jsem ti říkala, že se mi nemůže nic stát.

VELKÁ PÁN: Jestli umřeš, tak na moje slzy nebude stačit ani olympijskej bazén. Rozumíš tomu, Jo?

MALEJ HOLKA: Rozumím.

VELKÁ PÁN: Tak já ti věřím. Tady máš čistý ručník.

MALEJ HOLKA: Děkuju.

VELKÁ PÁN: Zavřu dveře.

Holka se koupe.

VELKÁ PÁN *přes dveře*: Všechno v pořádku?

MALEJ HOLKA: To si ani nedokážeš představit.

VELKÁ PÁN *otevře dveře do bytu*: Hned jsem zpátky.

MALEJ HOLKA: Ty mě necháš samotnou ve vodě?

VELKÁ PÁN: Říkal jsem přece, že ti věřím.

NÁDECH

—————
Malej holka je v županu. Má mokré vlasy. Velká pán se vrací s unavenou zlatou rybkou v igelitovém pytlíku naplněném vodou.

Holka rybku pozoruje.

MALEJ HOLKA: To není mořská ryba.

VELKÁ PÁN: Zvykne si.

MALEJ HOLKA: Budu ji sedum dní sledovat.

VELKÁ PÁN: Moc si na ni nezvykej, víš, že ji máš potom sníst.

MALEJ HOLKA: Je to nutný? I když budu cítit, že smutek je pryč a že to už zvládnou?

VELKÁ PÁN: Rituály se ti pomstí, když je nedodržíš.

MALEJ HOLKA: Nechceš se taky zbavit nějakýho svýho smutku? Že bysme ji jako zabili společně...

VELKÁ PÁN: Nevím.

Když mi řekli, že jsou rodiče mrtví, tak jsem se ze sebe snažil vyždímat, co se dalo, ale nepodařilo se mi vytlačit ani jedinou kapičku. Vysušenej jako sušenka.

NÁDECH

Velká pán honí holku po pokoji, kličkuje mezi nábytkem, v rukou drží vatou a nádobku s jódovou tinkturou. Ona se řehtá.

MALEJ HOLKA: Je vidět, že nejsi moc zvyklej běhat. Nepotřebuješ chodítko?

VELKÁ PÁN *zadýchaně*: Ty bys mě zničila.

MALEJ HOLKA: Stop! Nebo tě klepne, starouši!

VELKÁ PÁN: To odvoláš! Odvolej to, bestie!

MALEJ HOLKA: Když to odvolám, tak mě přestaneš honit?

VELKÁ PÁN *nemá daleko k tomu, aby ho ranila mrtvice*: Jo... Přisahám.

MALEJ HOLKA *aby už před ním nemusela utíkat*: OK. Odvolávám, co jsem řekla.

Velká pán se zastaví. Dítě také. On se na ni pak nečekaně vrhne a porazí ji na zem.

VELKÁ PÁN: Já taky umím přísahat jenom tak!

MALEJ HOLKA: Starší lidi by měli jít ostatním příkladem.

VELKÁ PÁN: Mlč! Nejsi zrovna v situaci, že by sis mohla vybírat. Tak pojd'. Ukaž, ať se můžu podívat, jestli se ti to nezanítilo.

MALEJ HOLKA: Nechci, abys mi na to dával nějaký věci, ucpal bys mi je.

VELKÁ PÁN: Podíváme se na to.

Velká pán jí opatrně nadzvedne tričko. Namodralé žábry se roztáhnou. Při každém holčině nádechu se nádherně roztahují. Je cítit chvění a celý pokoj se modravě leskne. Velká pán udělá drobný krok zpátky a dlouho se jen dívá. S otevřenými ústy. Holka si stáhne tričko.

MALEJ HOLKA: To bude dobrý, dejchej! Nedáš si polívku?

VELKÁ PÁN: PŘESTAŇ! Přestaň se tvářit, že jsi normální! Ty nejsi normální!

Pauza.

VELKÁ PÁN: Jestli nás tady najde policie, tak nikdo nepochopí, jakto že jsi strávila pár týdnů u rádoby pána, když máš takový... místama ne úplně zavřený tělo...

Medově: Možná bys mohla mít nějaký strejdy nebo tetičky, který by si tě mohli vzít do péče a dát ti veškerou tu lásku, kterou rozkošná malá holka potřebuje, co?

MALEJ HOLKA: Smrdí jim z pusy.

VELKÁ PÁN: Ne.

MALEJ HOLKA: Je v kómatu?

VELKÁ PÁN: To ne.

MALEJ HOLKA *zkoumá fotku*: Je to albín? Má zápal mozkovéjch blan?!

VELKÁ PÁN: Nech toho laskavě, ano!... Žije se svojí matkou v Americe.

MALEJ HOLKA: Do matčina břicha jsi ho dostal ty?

VELKÁ PÁN: Bingo.

MALEJ HOLKA: Schválně?

VELKÁ PÁN: Jo, schválně.

MALEJ HOLKA: Tak jakto že o svém synovi nikdy nemluvíš?

VELKÁ PÁN: Říkám ti, že žije v Americe.

Pauza.

Jeho matka je Američanka. Ulovila mu jiného tátu. Nějakýho páno pána z New Jersey, co se cpe kuřecíma nugetama.

MALEJ HOLKA: Ty seš fakt pitomec. Necháš se vyměnit za žrouta kuřecích nugetů.

VELKÁ PÁN: Takhle se mnou nemluv...

MALEJ HOLKA: Bylo to kvůli těm náušnicím?

VELKÁ PÁN: Bingo.

MALEJ HOLKA: Hrál sis na holku už jako malej?

VELKÁ PÁN: Ne.

MALEJ HOLKA: Tak odkdy?

VELKÁ PÁN: To se tě netýká.

MALEJ HOLKA: Protože si všechno furt necháváš v sobě?

Dlouhá pauza.

Ale to je jedno.

VELKÁ PÁN: Ve věku, kdy jsem už uměl chodit, mi pod kůži tajně vlezla holka.

MALEJ HOLKA: Proč?

VELKÁ PÁN: Aby mi komplikovala život.

MALEJ HOLKA: Aha.

VELKÁ PÁN: Moji rodiče dělali všechno možné, aby tu proměnu zase napravili. Abych jim udělal radost, tak jsem se opičil po mužích. Měl jsem hrůzu ze všech chlupů na svém těle, ale nechal jsem si je narůst. Nikdo nemohl tušit, že v tichosti si uvnitř mě zatím roste pořádná ženská. Udělal jsem maturitu. Hledal jsem se. Dělal jsem všechno možné. Potkal jsem Lizu. Chtěli jsme mít dítě.

MALEJ HOLKA: Myslela jsem, že máš rád chlapy.

VELKÁ PÁN: Mám rád lidi.

V sedmém měsíci těhotenství Liza najde pod postelí dámské kalhotky. Myslí si, že jsem sbalil nějakou holku a u nás doma se s ní vyspal. Ona křičí. Já jí říkám, že ta holka jsem já. Ukazuju jí tajnou skrýš s oblečením. Nevěří mi. Přímo před ní se převlékám za ženu. Opakuju jí, že ji miluju, že na tom se nic nemění, že jsem šťastný, že s ní mám dítě. Ona celou noc přemýšlí. Nepřichází v úvahu, aby se rozmnožovala s nějakým pod-mužem. Vráť se ke své rodině do Ameriky i s naším synem v břiše. Porodí beze mě. Já na to přistoupím. Nechám to být. Přijdu o práci a zhubnu čtrnáct kilo. Svěřím se se vším známým, přátelům, sousedům. Požádají mě, abych na ně zapomněl. Já na to přistoupím, nechám to být.

MALEJ HOLKA: To je pecka.

To tvoje dítě ví, že existuješ?

VELKÁ PÁN: Tomu dítěti je dvacet. Jmenuje se Sam. A ano, ví. Ale řídit a řadit ho naučil jeho otec.

MALEJ HOLKA: Víš, jak se teď jmenuje?

VELKÁ PÁN: Ne.

MALEJ HOLKA: Proč máš ty fotky?

VELKÁ PÁN: Liza posílá Samovu fotku ke každým jeho narozeninám.

MALEJ HOLKA: Ty na něj adresu nemáš?

VELKÁ PÁN: Ne-e.

MALEJ HOLKA: Takže nemáš nic?

VELKÁ PÁN: Ne-e.

MALEJ HOLKA: Uf. Na minutku jsem se skoro bála, že by se přece jen mohla objevit jiskřička naděje.

Pauza.

VELKÁ PÁN *hodně potichu*: Na obálkách jsou razítka.

MALEJ HOLKA: Co ty razítka říkají?

VELKÁ PÁN: Smithville, New Jersey.

MALEJ HOLKA: Smithville? To zní děsně! Musíme tam jet.

VELKÁ PÁN: Já už neexistuju.

MALEJ HOLKA: To se musí vyzkoušet, jestli existuješ nebo ne.

VELKÁ PÁN: Mám fóbii na letadla.

MALEJ HOLKA: Tak zbývá loď.

VELKÁ PÁN: Cesta trvá deset dní.

MALEJ HOLKA: Co to je deset dní v životě takovýho důchodce?

VELKÁ PÁN: Nejsem důchodce. Je mi osmačtyřicet.

MALEJ HOLKA: Vypadáš starší, než kolik ti je.

VELKÁ PÁN: To říkáš kvůli té zubní protéze.

MALEJ HOLKA: Ne. Kvůli tvejm očím. Máš oteklý víčka.

VELKÁ PÁN: Až ti budou prsa viset ke kolenům, tak si už tak vyskakovat nebudeš. *Udělá jí místo u počítače.*

Je jedenáct: koukej si procvičit s FistFionou matiku. Je online.

NÁDECH

Oba stojí u nádoby, ve které se mrská zregenerovaná zlatá rybka. Oba na sobě mají vyžehlenou bílou pánskou košili.

VELKÁ PÁN *v ruce drží výchovnou knihu o smutku*: Podle pravidel obřadu Bataru nastal dnes ten pravý čas, abys strávila svůj smutek. Tahle nádoby mořská ryba prožila sedm dní a sedm nocí ve tvých slzách a já si jsem jistý, že bude teď šťastná, když ji klepneš a sníš.

MALEJ HOLKA: Já jsem k ní nějak jako přilnula. Jak se to dělá, když potřebuju strávit smutek po rybce, která mi má pomoci strávit smutek po rodičích?

VELKÁ PÁN: Radím ti, aby ses do týhle spirály nepouštěla. Tady máš.

Podá jí nedlouhý klacek, aby rybku praštila. Ona ponoří obě ruce do nádoby.

MALEJ HOLKA *rybce*: Promiň sestřenko.

Týjo, ta je rychlá.

VELKÁ PÁN: Pochopila to. Nech mě, zkusím to sám. Mrcha. Nejde to. Vylijeme vodu přes cedník.

Malej holka dojde pro cedník. Velká pán vylije vodu z nádoby a neobratně vyndá čilou rybku z cedníku.

VELKÁ PÁN: Tak je to na tobě, šampionko. Prásk!

MALEJ HOLKA: Já to udělat nemůžu!

VELKÁ PÁN: Prásk! Když nedojdeš, až na konec, tak ti to přinese smůlu. Musíš zkrátit její utrpení.

Malej holka rybku klackem praští. Ta se vesele hýbe na stole. Bouchne znovu, jednou, dvakrát, třikrát: nic naplat, potvora sebou pořád mrská ještě víc.

VELKÁ PÁN: Z čeho ta ryba je? Nebo mlátíš jenom jako?

MALEJ HOLKA: Přísahám ti, že ne.

VELKÁ PÁN: Dej mi ten klacek. Uvidíme, jestli ji umlátím já.

Velká pán se na to vrhne. Zasadí pět, pak ještě deset ran, rozlomí stůl. Rybka sebou pořád mrská. Malej holka se může potřhat smíchy.

VELKÁ PÁN: Mám lepší nápad. Hlídej ji. Ještě by mohla někde najít klíče a sbalit si kufr. *Velká pán si jde pro velkou lopatu a mlátí s ní do ryby jako šílenec... ale zase nic.*

MALEJ HOLKA: Nechci to říkat, ale... možná ještě není připravená umřít.

VELKÁ PÁN: Máš pravdu. Proč s ní bojovat. Drží se života jako klíště. Nalej tam zase vodu.

Jde si sednout na sedačku a vezme si noviny.

Ta bestie mě unavila.

Malej holka naplní nádobu vodou a hodí do ní zlatou rybku. Ta zase začne cirkulovat kolem dokola... Velká pán nervózně obrací stránky novin, najednou vyskočí.

VELKÁ PÁN: Prasata líný. To snad není možný. Šmejdi.

MALEJ HOLKA: Co? Kdo?! Ukaž! Co?

VELKÁ PÁN: Nic. Nic tam není.

Nejsi v novinách.

Ani včera tam o tobě nic nebylo.

A předevcírem taky ne. Vymazali tě ze světa.

Nikdo si o tebe nedělá starosti.

MALEJ HOLKA: To je geniální!

VELKÁ PÁN *sám pro sebe*: To je hrozný.

MALEJ HOLKA: Hrozný je, když si o tebe dělají starosti.

Budem se moct provětrat... mohla bych s tebou jet do Ameriky.

VELKÁ PÁN: Nech těch hloupostí.

MALEJ HOLKA: Lodě odjíždějí z Le Havru každéj měsíc.

VELKÁ PÁN: Mám na lodě fóbii.

MALEJ HOLKA: Myslela jsem, že to bylo na letadla.

VELKÁ PÁN: Na letadla, na lodě, na koloběžky, na lyže... na všechno, co se hýbe. Až doteď můj syn žil beze mě úplně bez problémů.

MALEJ HOLKA: A ty bez něj.

VELKÁ PÁN: Jo, já taky.

MALEJ HOLKA: Máš pravdu. Blbej nápad. Pardon. Jen tak dál, Jo. Jen se dál rochni ve svých vzpomínkách. Vyvěš telefon, vyhoň si ho u počítače, lešti si tu svoji koupelnu, šetři vodou, hýčkej si ty svoje fobie a hlavně se snaž, ať umřeš pěkně v teple ve spánku a nikdy nezjistíš, jak tvůj syn voní.

TMA / HUDBA

Jo a Jo jsou jeden jako druhý oblečení naprosto stejně.

Velká pán skládá věci do kabinového zavazadla. Všechno osmkrát přeloží. Malej holka poletuje kolem a dokola jako rybka ve vodě.

On: kašlu na to. Ona: já na to kašlu. On: já ti na to tvoje kašlání kašlu. Ona: Já ti na to kašlu předem zadem. On: já tuplem. Ona: Já dvakrát tolik. On: A já ještě víc a víc a víc.

VELKÁ PÁN: Nech toho zbytečného poletování a vytáhni si ze skříně ten modrej kufr.

MALEJ HOLKA: Jo?

VELKÁ PÁN: Co zas?

MALEJ HOLKA: Když dáváš věci do kufru a předkloníš se, tak ti kouká holej zadek. Na tyhle detaily si musíš dávat pozor.

VELKÁ PÁN: Pardon. To nebylo schválně.

MALEJ HOLKA: Možná ne, ale na tyhle detaily si budeš muset dávat pozor.

VELKÁ PÁN: Ta je panečku náročná! Ta je panečku náročná!

MALEJ HOLKA: Jedu s tebou, takže tady jde taky o můj image. *Prohlíží si kufr.* Tu kasičku, co vypadá jako zajíc, si bereš jako proč?

VELKÁ PÁN: Co proč? Nemám ji brát?

MALEJ HOLKA *mu prohrabává kufr.* Už jsi někdy v životě někam cestoval?

VELKÁ PÁN: Kromě Brug a Namuru?

MALEJ HOLKA: Čtyři krabičky tyčinek do uší, louskáček na ořechy, láhev rozpouštědla... To je jako kufr nějakýho magora? Ty si nebereš žádný spodáry? Žádný tričko?

VELKÁ PÁN: Nestresuj mě.

MALEJ HOLKA: Pusť, zabalím ti sama.

Pohybuje se po svých trajektoriích s nejvyšší možnou rychlostí.

VELKÁ PÁN: Bolí mě hlava: moc se hýbeš.

MALEJ HOLKA: Nejdůležitější je ta zlatá rybka.

VELKÁ PÁN: Děláš si ze mě legraci?

MALEJ HOLKA: Vem ji s sebou.

VELKÁ PÁN: Je zbytečný ji brát s sebou.

MALEJ HOLKA: Nikdo není zbytečnej. Zítra ti bude líp, až ji budeš mít s sebou na lodi.

VELKÁ PÁN: Vždyť je nám tady dobře. Proč odjíždíme?

Malej holka se konečně zastaví.

MALEJ HOLKA: Ty víš proč.

VELKÁ PÁN: Mám strach.

MALEJ HOLKA: Z čeho?

VELKÁ PÁN: Že to nebudu já.

MALEJ HOLKA: Jak nebudeš?

VELKÁ PÁN: Se Samem.

Nevím, jak se dělá ten jejich hug. A když bude stát přede mnou a já ho nehugnu, tak co mám udělat? Dát mu pusku? Říct mu "ahoj, kluku"?

MALEJ HOLKA: Až před ním budeš, začneš se přizpůsobovat podmínkám. Dáš mu ruku do svojí, takhle (*chytne ho za ruku*). Nebudeš nikam spěchat, uvolníš prsty jeden po druhém, pořád ho přitom budeš pozorovat očima, sebereš všechnu sílu a stříhneš si pořádnou facku (*drží Velkou pána za zápěstí a donutí ho dát si sám sobě facku*). A jednu si vlepiš. A ještě jednu. A pokračuješ. Bum bum bum! Dokud nezačneš bulet, dokud tvoje oči nebudou vypadat jako ulepený cukrem.

Pak se na něj podíváš. Dáš si načas, abys zjistil, jak moc se ti podobá. Jak moc je tenhle dvacetiletý stejk z masa made in Jo.

Myslím, že po takovémhle úvodu už budete oba v pohodě.

VELKÁ PÁN *něžně*: Neznám nikoho tak ulítlého jako ty, Jo.

MALEJ HOLKA: Díky, Jo. Tu lichotku si vem zpátky.

VELKÁ PÁN: Děkuji. Už je dost pozdě. Jdi spát. Zítra je výjimečný den.

MALEJ HOLKA *se chytí za prsa*.

VELKÁ PÁN: Můžu nějak pomoci?

MALEJ HOLKA: Za chvíli.

ZÁDUCHA

Svítá. Jo se svíjí pod dekou. Skoro se udusí.

VELKÁ PÁN *jde za ní*: Jo! Jo! Řekni něco!

Odkryje ji. Dětské tělo je celé promodralé.

MALEJ HOLKA: Hod' mě tam.

VELKÁ PÁN: Blbost.

MALEJ HOLKA: Hni sebou...

VELKÁ PÁN: Doktora... zavolám...

MALEJ HOLKA: Vem mě k jezírku.

VELKÁ PÁN: Tohle mi nedělej.

MALEJ HOLKA: Hod' mě tam. Do vody. Musíš mě pustit. Už jsi připravenej.

VELKÁ PÁN: To ne, ne, nevzdám to...

...naše cesta, loď!

MALEJ HOLKA: Pojedeš sám. Jsi připravenej. Voda mě volá. Nech mě, ať můžu zmizet pod hladinou. Neopustím tě.

VELKÁ PÁN: Co když mě opustíš!

Ty mě opustíš! Opustíš mě, vždyť to vidím, do háje!

Moje matka: Nemůžu vytáhnout ruku.

Můj otec: Prudce trhni!

Moje matka: Drží se pevně.

Můj otec: Já to udělám.

Moje matka: Zlomíš mu zápěstí.

Můj otec: Aspoň to pochopí.

Moje matka: Už to jde, pouští se.

Můj otec: Zavři dveře, rychle.

Moje matka: Brečí. Šlápni na to.

Můj otec: Je vyděšej, koukej, jak za náma běží!

Moje matka: Běží hezky.

Můj otec: To je mu podobný.

Moje matka: Nejed' tak rychle.

Můj otec: Ne. Musí si myslet, že odjíždíme bez něj.

Moje matka: Zpomal. Bolí ho v podbřišku.

Můj otec: On nás snad má rád. Co si to dovoluje!

Moje matka: Nech ho už nastoupit.

Můj otec: Ne. Je to sice drsné, ale on to potřebuje. Jeden kolega mi několikrát říkal, že si musí odnést nějaké následky.

Moje matka: Je celý rudý.

Můj otec: Jinak to nejde.

Moje matka: Nech ho nastoupit.

Můj otec: Jen klid, klid.

Moje matka: Tak pojď. Můžeš si nastoupit, Jo. Pro tentokrát to stačilo.

Můj otec: A jestli si na sebe ještě jednou vezmeš ty máminy šaty, tak to auto už nezastaví, jasný? Neudělá nám to žádnou radost, ale bude to tak muset být, pojedeme, dokud nám nezmizíš ze zpětného zrcátka.

Jednoho nedělního večera jsem ze zpětného zrcátka zmizel. Domů mě nakonec dovedla policie, která byla v šoku, když tam našla dva psychoanalytiky, co v klidu čučeli na telku.

MALEJ HOLKA: No ale stejně. Ano, ale stejně.

VELKÁ PÁN: Rok za rokem jsem se učil, jak se odpoutat.

Myslel jsem, že se osvobodím.

A tys mě naučila přesně to opačný, bestie. Trvalo mi dlouho, než jsem to pochopil: tys byla moje záducha a stal se z tebe můj vzduch. Tys byla moje noční můra a stal se z tebe můj klid. Považoval jsem tě za vetřelce, když jsi byla ta část mého já, které se tak špatně dýchalo.

Křeče. Místnost zmodrá. Jo zabalí Jo do své deky a zvedne ji.

HUDBA / TMA

Světlo na jezírka v bruselské čtvrti Ixelles. Na břehu stojí Velká pán a naposledy svírá v náruči sípající dětské tělo. Vráti ho do vody.

HLAS MALÝHO HOLKY *obrací se k divákům*: Nevím, jestli vám dokážu popsat, co se toho rána stalo na cestě mezi bytem, kde bydlel Jo, a jezírky v Ixelles. Nevím, jestli mě považujete za někoho, komu byste vůbec mohli věřit.

Jak nesl mou tíhu na svých bedrech, jeho břicho začalo nejprve kručet, pak tancovat a potom vyslalo vlny do celého jeho těla. Najednou se naráz zastavil. Po dlouhé chvíli bez dechu otevřel svou obrovskou černou díru. Protéza mu vypadla a z pusy mu začaly lézt nějaké věci. Byly dlouhé a nedaly se přerušit, slizké, lepkavé a hořké, jedna po druhé přelézaly přes rty a plazily se mu po krku, po ramenou, po prsou, po zádech, až slezly do bláta a zmizely. Stovka hadů, celé desítky let zavřených uvnitř, vylezla z Velké pána.

Který, když se tak najednou zbavil takové tíhy, měl najednou pocit, že může létat.

Tlukot srdce z mořských hlubin.

TMA